

Pia Juul. "Et glas"

Novelle. 2012

Jeg har glædet mig siden jeg stod op. Jeg glædede mig også i går og i forgårs, jeg har en sitrende forventning i mig og går hen ad gaden fra stationen med et næstensmil på, som i en forelskelse, skønt sådan en er det ikke. Og da jeg træder ind i lokalet, ikke for tidligt men tidligt nok, ser jeg med det samme den megen vin og de små kanapeer og styrer mod dem, men det tager sin tid at nå derhen for jeg møder allerede nu så mange af dem jeg vidste jeg ville møde. Men jeg må have det glas i hånden, og det siger jeg også, "jeg må lige" og peger og maser mig derhen. Som så ofte før registrerer jeg at det egentlig kun er dette øjeblik der duer, det øjeblik det glas varer. Mens jeg drikker det og humøret stiger og tungen løsnes, er hvert møde en glæde. Alle er i den tilstand, vittige, rappe i replikken med blikket rundt i lokalet, nej, nu kom *hun* også og *han*, og jeg vinker og omfavner og er rap i replikken, og da glasset er tomt tænker jeg: det må jeg forlænge, for det her er jo morsomt. Og jeg gør det hver gang og alle de andre gør det samme hver gang, men ingen af os har det samme held med andet glas. Der kommer en vis varme og tunghed i kroppen som både gør blød og på kanten til sentimental men også lidt langsommere og lidt grovere på samme tid, nu er det at ondskabsfuldhederne er på vej, eller bitterhederne og bemærkningerne om dem der uforsigtigt fjerner sig fra gruppen. Jeg vidste det hele på forhånd, men jeg har glædet mig. Det springende punkt kommer der hvor valget står mellem den middag de liner op til eller tage hjem, eller måske bare gå ud af lokalet og ned på gaden igen. Jeg ved at bare jeg kommer væk kan jeg blive lettet og en slags glad igen. Nu truer allerede tungsindet. Jeg vrister mig bort. Hvad blev der sagt, hvem mødte jeg. Alle venner og bekendte er nu en grød. Det de sagde, grød. Det jeg selv sagde, bare pinligt. Intet vid mindes jeg, kun grød.

Men i stedet for at gå op til stationen drejer jeg til min egen forbavelse ned ad en lille gade. Døren står åben ind til et gammelt værtshus; der er tre trappetrin op. Jeg kan huske at man må ryge derinde, jeg kigger efter askebægrene først og ser få kvinden der står foran bardisken. Hun ser glad ud, men hun ser også ud som om hun har fået tæv for nylig, der er store sår i panden og på læben, hun har et blåt øje. Men hun smiler. De to lokaler er tomme, men på en af de høje barstole sidder en sovende mand med hovedet ned på armene på bardisken.

"Han skulle have vagten nu, men jeg nænner ikke at gå hjem", siger den forslåede som om hun betror mig en spændende hemmelighed. Så sender hun ham et ømt blik. "Vi passer på hinanden her," tilføjer hun, "og hvad kan jeg gøre for dig?"

"Har du en cola?" siger jeg.

"En cola?" Den forslåede er skuffet. Men hun bøjer sig ned og fisker en flaske ud af et køleskab. "Is? Citron?" Hun kan ikke få kapslen af, jeg må hjælpe hende.

Da jeg går hen og sætter mig løfter manden hovedet fra armene og får øje på hende. "Respekt!" brøler han. Hovedet dumper ned igen.

Hun sætter sig ned overfor for at sludre. "Vi passer på hinanden her," siger hun igen og vender sig og kigger på den sovende mand; han snorker lidt. "Og jeg skulle egentlig hjem, for jeg har håndværkere, har du også haft vandskade? Alle har haft vandskade, og jeg havde lige fået ordnet hele lejligheden efter den sidste, det var betalt og jeg havde fået en ny sofa. Nu skal den smides ud, der er ikke noget at gøre, og jeg ved ikke hvordan jeg skal betale for hele den omgang en gang til. Jeg får jo ikke penge for ekstra vagter, det er bare fordi han skal sove, jeg kan jo ikke gå fra ham, den blev lidt høj i nat. Og jeg har vandskade derhjemme, det er anden gang i år. Jeg har lige fået malet og ordnet det hele, og sofaen er ny, men så kom alt det vand. Har du haft vandskade?"

Jeg ryster på hovedet og tømmer glasset. I det samme vælter den sovende mand ned af stolen, det giver et sæt i hende ved braget da stolen lander ved siden af ham på gulvet; hun sidder med ryggen til ham. Hun rejser sig hurtigt, men svajer.

Der er ikke ret mange flasker i mit barskab derhjemme. En halv flaske Rød Aalborg, en sjat cognac og en hel flaske billig whisky. Dampene gør mig ør, men jeg smager lidt på snapsen, mens jeg hælder det hele i køkkenvasken.

Skriveøvelse:

Skriv en historie om at skænke op eller hælde ud.

5. Middagen

Han var den sidste der ankom til middagen.
Det var tydeligt at se at de første genstande
allerede var indtaget ^{for ankomsten}. Før middagen var serveret
havde han allerede indtaget to glas vin.
De fleste havde allerede øje på hans indtag af
vin, og fulgt med ^{med} stjålne blikke, ~~men~~ ville det
ende som det plejede og ville samme mønster
gentage sig? ~~Ingen~~ ^{Ingen} var i tvivl, det var
bare et spørgsmål om hvordan og hvornår.

Benny

"Middagen"

Han var den sidste der ankom til middagen.

Det var tydeligt at se at den første genstand allerede var indtaget før ankomsten.

Før middagen var serveret havde han allerede indtaget to glas vin.

De fleste havde allerede øje på hans indtag af vin og fulgt med med stjålne blikke, ville det ende som det plejede og ville samme mønster gentage sig?

Ingen var i tvivl, det var bare et spørgsmål om hvordan og hvornår.

